

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

Apotheca Spiritualem Pharmacorum Contra Litem Contagiosam Aliosque Morbos

Wichmans, Augustin

Antverpiae, 1626

Quinto Kalend. Septemb.

urn:nbn:de:hbz:466:1-9653

Quinto Kalend. Septemb.

28
August.

Hippone Regio in Africa natalis S. Augustini Episcopi & Ecclesiæ Doctoris eximij, qui B. Ambrosij Episcopi opera ad Catholicam fidem conuersus & baptizatus, eam aduersus Manichæos aliosque hæreticos, acerrimus propugnator defendit, multisque alijs pro Ecclesia Dei perfunctus laboribus, ad præmia migravit in cælum.

Vide cap. 23. Apoth. sp. int. fol. 134.

Annus obitus eius signatur apud Baron. aliosque accuratiore Chronographos, 430. paulo ante generale Concilium Ephesinum, ad quod à Theodosio Imp. per litteras fuerat euocatus; quarum hæc erat inscriptio:

*Venerabili Domino Augustino
Episcopo Hipponensi,
Theodosius Imperator.*

Repertæ sunt ex Paduæ in æde S. Justinæ Congregationis Benedictinorum, suntque præclaris encomijs grauidæ. Mortem eius deplorat Victor Vticensis talibus præconijs, ut ad consummatissimæ virtutis Præsulem laudandum, ijs nihil superaddi possit.

l. 1. perf. VVandal

Memorable est quod de corde eius, viri grauissimi asserunt, habeturque rei gestæ historia, in altari S. Augustini Ecclesiæ nostræ Tungerloensis, olim depicta; nempe cor eius non esse coniunctum reliquo corpori, sed cum moreretur, vel ab Angelo, vel à quibusdam ipsius Augustini pijs cultoribus, visceribus reliquis exceptum fuisse, interque varias procellas temporum delituisse, quo vsque sub annum 951. Sigisbertus Episcopus Lugdunensis, S. Augustini præcipuè studiosus, diuinitus id ipsum accepit. Cum enim more solito in oratorio suo sub horam primam à Domino postularet se aliqua parte reliquiarum eius donari antequam vita decederet, subito obdormiuit, adfuitque Angelus cum vasculo crystallino admodum

F 3

pretioso,

pretioso, quod dum Angelus reuerenter in altari reposuisset, Ecquid dormis Sigisberte? ait: Expergiscere. Sum angelus quondam Augustini tutelæ traditus, qui etiam cordis eius singularem habeo rationem: sic enim Deo visum est, ne periret hoc quod tantopere in ipsius amorem exarsit, & quod adeo diuini amoris fategit, quodque tam subtiliter de Sanctissima Trinitate differuit. Quare exurge, & accipe munus à Deo tibi transmissum, in tui piorumque consolationem. quo dicto Angelus disparuit. Episcopus verò excitatus, respexit in altari pretiosissimam hanc vrnulam, in qua Cor D. Augustini erat tam vegetum tamque recens, ac si tum primò fuisset de corpore eiusdem acceptum. Episcopus autem per totam diœcesim congregato populo, hymnum *Te Deum* cantari iussit, cumque peruentum esset ad hunc versiculum, *Sanctus, Sanctus, Sanctus*, visum est cor nouo miraculo commoueri, palpitare & exultare, ac si recens fuisset fauciatū illa ter amabili sagitta S. Trinitatis. Similes motus habuisse fertur in anniuersaria die, cum eo in altari deposito, sacrum fieret, quoties S. Trinitas à sacerdote exprimeretur, vel liber eius de S. Trinitate conscriptus coram eo expanderetur. Idem facere solitum in Missa, quoties hæc verba recitabantur, *Sanctus, Sanctus*, &c. refert liber inscriptus, *Panis quotidianus*. Addunt insuper, quo tempore publicè solebat exhiberi, neminem hæreticorum ausum fuisse eam Ecclesiam intrare; quòd si quis attentasset, in limine diuinitus vel enecabatur, vel supinus prosternebatur. Qua de causa non male idem Sanctus depingitur cum hæreticis sub pedibus eius conculcatis vel emortuis: licet & eos tum voce, tum scripto conculcauerit viuus. Solebatque id ipsum Cor (quod nonnulli volunt arcanis sacrorum vulnerum Christi stigmatibus fauciatum fuisse) quibusdam sphaerulis seu amuleis attingi, quæ loco reliquiarum domum referebantur, estque nuper Monachij in Bauaria, argentea capsula inuenta, in qua seruabatur corculum ferreum magnitudinis vnus acini, obductum aureo circulo cum hac inscriptione:

Vide
Lanc. l. 3.
c. 43.

*Cor admotum vero cordi S. Augustini: ferreum
propter nimiam eius constantiam; & aureum
propter inflammatam eius caritatem.*

Possetque dici, cum depingi cum corde in manibus, quòd illud iam Deo ad obsequium offerat, quòd antea mundo & carni, ad immunditiam seruierat.

Illud interim non parum sanctissimum hunc Præsulem commen-
dat,

dat, quod cum diuersę sint Cœnobitarum Regulæ, vt S. Basilij, Benedicti & Francisci, sub eius tamen Regula, quam vnicam tantum scripsit, eamque Monialibus (vti benè probat noster Laurët. Landtmeter) plus quam 50. Religiosos Ordines militare: inter quos, post genuinam eius sobolem, Canonicos Regulares, nescio an alius præ nostro Præmonstratensi, sit magis ei vterinus; utpote quem è cælo ad terram descendens, Christo genuit. Extant pulcherrimæ & deuotissimæ ad eum Litanie, à sede Apostolica olim approbatæ, & nuper iussu R. D. Hadriani Stalparis Prælati nostri Tungerloensis typis Verdussij Antuerpiæ reimpressæ; quæ pio affectui erga hunc magnum Ecclesiæ Doctorem, & tot Religiosorum Ordinum Parentem augendo, mirificè inferuiunt. Mira sunt quæ de eodem in sua Africa narrat Ioan. Bap. Gramaye, quæ apud eum Lectôr videat, & examinet. Plura forsitan ego alibi.

Com-
ment. in
Reg. S.
August.

Quarto Kalend. Septemb.

29.
August.

In Anglia S. Sebbi Confessoris, & Orientalium Saxonum Regis, qui relictis sæculi pompis, totum se Deo mancipauit.

Vide cap.
58 Apoc.
Spir. fol.
271.

Non vnum olim vt hodie, sed diuersos Reges habuit Anglia, qui diuersis illius Insulæ præerant prouincijs & populis, Reguli potius dicendi quàm Reges, prout etiam in Hybernia moris erat. Erat in Anglia rex Aquilonarium Saxonum, erat Australium, erat Occidentalium, erat & Orientalium, de quibus singulis vide Bedam in historia suæ gentis. Orientalibus autem Saxonibus præfuit hic sanctus Sebbi, teste eodem Beda, qui l. 4. c. 11. plura de eo refert, ex quo ceteri.

Considerat verò aliquando idem Beda hos Saxones veluti populum distinctum ab Anglis, vt l. 1. c. 15. Aduenerant, inquit, in Britanniam (ita postea Anglia dicta est, quæ prius Albion vocabatur, cum Australè eius partè Britones qui ex Aremorico Gallia tractu venerant, occuparent) de tribus Germaniæ populis fortioribus, id est, Saxonibus, Anglis, & Jutis. ita nãque legendum est iuxta manuscriptos codices, non, Vitis. Alibi tamen, vt l. 2. c. 2. 5. 9. & 22. Saxonum nomen

men: